

Аллоҳ покланувчиларни севади



16:57 / 06.12.2022 1529

Нафсни поклаш ва ахлоқни сайқаллаш воситалардан бири таҳоратдир.

Араб тилидаги «таҳорат» сўзини ўз тилимизга таржима қиладиган бўлсак, «поклик» деган маъно келиб чиқади.

Таҳорат «тоҳура» сўзининг масдари бўлиб, «покиза бўлди», «кири кетди» деган маъноларни англатади.

Бу маънодаги поклик кенг тушунчадир. Уни барча покликларга нисбатан ишлатиш мумкин. У нажосат ва ҳайзнинг зиддига ҳам, кирдан ва гуноҳдан покланишга ҳам ишлатилади.

Қуръони каримда «таҳорат» сўзи гуноҳдан ва бутлардан покланиш маъносида, ҳалол маъносида, қалб поклиги маъносида ҳамда фаҳшдан, бетаҳоратлик ва нопок нарсалардан покланиш маъноларида келган.

Уламолар истилоҳида ҳам таҳоратнинг ўз маъноси бор.

Бу ҳақда Роғиб Асфиҳоний айтади: «Таҳорат икки хил бўлади: жисм таҳорати, нафс таҳорати. Иккисининг ҳам истилоҳий маъноси бор. Нафс таҳорати гуноҳларни тарк қилиш, аҳли солиҳ бўлиш ва нафсни айблардан тозалаш учун амал қилишдир. Жисмнинг таҳорати эса бетаҳоратликни кўтариш ёки нажасни кетказиш ёхуд иккисининг маъносидаги ва суратидаги нарсалардир».

Исломда ибодатларнинг қабул бўлиши уларнинг поклик асосида адо этилишига боғлиқ. Бизда поклик йўлида қилинган ҳар бир иш юқори баҳоланади ва уни қилган кишига улкан ажр-савоблар, олий мартабалар берилади.

Қуръони Каримда таҳоратнинг турли маъноларига оид йигирма олтита оят келган. Шулардан баъзиларини намуна учун ўрганиб чиқамиз.

Аллоҳ таоло Қуръони Каримнинг Тавба сурасида марҳамат қилади:

«Унда (масжидда) ҳеч қачон турма! Албатта, биринчи кундан тақво асосида қурилган масжид унда туришинг учун ҳақлидир. Унда покланишни севадиган кишилар бор. Аллоҳ эса покланувчиларни севади» (108-оят).

Аллоҳ субҳанаҳу ва таоло ушбу ояти каримада покликни ва пок кишиларни мадҳ этмоқда. Пок кишиларни яхши кўришини эълон қилмоқда. Бу эса Аллоҳ таоло томонидан покликка қанчалик эътибор берилишини кўрсатиб турибди.

Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васалламдан таҳорат ҳақида олтмишдан зиёд ҳадислар ривоят қилинган.

أَصْوَتِ إِذٍ: لَأَقْمَلِسُو هَلِلَعَلِلِ صِيْبِنَلِ نَعُ، نَعُ هَلِلِ لِي ضَرَّ رَؤِي رُهْ يَبْأَنْعُ
أَهْلِي لِرَطْنِ عِي طَخُ لُكْ هَجْ وَ نَمَجَ رَخْ هَجْ وَ لَسَعَفُ نَمُؤْمَلِ وَأَمْلِسُ مَلِ دَبْغَلِ
عِي طَخُ لُكْ هَجْ دِي نَمَجَ رَخْ هَجْ دِي لَسَعَفِ إِفِ، أَمْلِ لِرَطْقِ رَخْ آَعْمُ وَأَمْلِ لِعْمِ هَجْ نِي عِي
لُكْ تَجَ رَخْ هَجْ لِرَجْرَ لَسَعَفِ إِفِ، أَمْلِ لِرَطْقِ رَخْ آَعْمُ وَأَمْلِ لِعْمُ هَجْ أَدِي أَهْ تَشَطْبِ نَأَكْ
بِؤْذَلِ نَمِ أَيَقْ نَجْ حِي يَتَحْ أَمْلِ لِرَطْقِ رَخْ آَعْمُ وَأَمْلِ لِعْمُ هَجْ أَدِي أَهْ تَشَطْبِ عِي طَخُ
يَذْمُرُ لِرَطْقِ لَأَوْ مَلِسُ مْ هَأَوْرُ.

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Мусулмон – ёки мўмин – банда таҳорат қилса, юзини ювганда ўша сув – ёки ўша сувнинг охирги қатраси – ила унинг икки кўзининг назари орқали қилган хатолари юзидан тўкилади. Икки қўлини ювса, ўша сув – ёки ўша сувнинг охирги қатраси – ила унинг икки қўли билан қилган хатолари тўкилади. Икки оёғини ювса, ўша сув – ёки ўша сувнинг охирги қатраси – ила икки оёғи билан юриб қилган хатолари тўкилади. Шундай қилиб, у гуноҳлардан пок бўлиб чиқади», дедилар».

Муслим ва Термизий ривоят қилишган.

لَقَدْ مَلَاسُ وَهُيَلَعْلَلِصِيْبَلْلَاِنَعُ، هُنَعْلَلِصِيْبَلْلَاِنَعُ شَالِكَلَامِيْبَانَعُ
لَلدَمْلَلْوَهْلَلَانَاْبُسَ وَنَاِزِيْمَلَاَلْمَتَلَلدَمْلَلْوَهْلَلَانَاْمِيْلَاَطِشُرُوْطَلَا
رَبّصَلَاوُ، نَاهِرْبُةَقَدَصَلَاوُ، رُونُةَالصَلَاوُ، صُرَالَاوُ، تَاوَامَّسَلَاِنْبَامُالْمَتِوَالْمَت
وَاهُقَتْعَمَفُهَسْفَنُعِيَابَفُ وُدْعِيَسَانَالْكُ، كَيْلَعُ وَأَلْجُحُنَاْرُقَلَاوُ، ءَاِيْض
يْدَمْرَتَلَاوِيْئِاسَنَّالْأَوْمَلْسُمُهَاوَرُ. «َاهُقَبْوُمُ»

Абу Молик ал-Ашъарий розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам дедилар:

«Поклик иймоннинг ярмидир. «Алҳамду лиллааҳи» тарозини тўлдирур.
«Субҳаналлоҳи ва Алҳамду лиллааҳи» осмонлару ернинг орасини
тўлдирурлар. – ёки тўлдирур. – Намоз нурдир. Садақа бурҳондир. Сабр
зиёдир. Қуръон сенинг фойдангга ёки зарарингга ҳужжатдир. Барча
одамлар ҳаракат қилиб ўз жонини савдога қўювчидир. Бас, улар уни озод
қилувчи ёки уни ҳалок қилувчилардир».

Муслим, Насоий ва Термизий ривоят қилишган.

“Руҳий тарбия” китобидан